

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 496/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 32/2018 z 24. mája 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 32/2018 z 24. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení žalobkyne, v ktorom sa proti mestu Žilina domáhala nahradenia vyhlásenia vôle na uzavretie zmluvy o prevode vlastníctva. Uznesením okresného súdu sp. zn. 17 C 453/2015 z 15. mája 2017 bolo konanie v spore zastavené z dôvodu, že žiadna zo strán sporu nepodala v určenej lehote návrh na pokračovanie v konaní, ktoré bolo na základe zhodného návrhu strán sporu uznesením okresného súdu sp. zn. 17 C 453/2015 z 24. októbra 2016 prerušené v súlade s § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP“) na účel uzavretia mimosúdnej dohody na obdobie šesť mesiacov. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 295/2017 z 28. septembra 2017 rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne. O dovolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol a sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume, o ktorej rozhodne okresný súd samostatným rozhodnutím.

Sťažovateľka namieta, že v jej prípade konajúci všeobecný súd neinterpretoval právne normy Civilného sporového poriadku tak, ako mu to prikazuje čl. 3 ods. 1 tohto zákona. Podľa sťažovateľky je nepochybné, že *„zastavením konania... bola rutinérsky, rigidnou aplikáciou §§ 163 ods. 2 a 122 CSP odňatá možnosť pokračovať v konaní, navrhovať svedkov a dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom a podávať opravné prostriedky a podobne, čím bolo významne zasiahnuté do môjho práva na spravodlivý proces. Zastavenie konania má u mňa mimoriadne závažné dôsledky predovšetkým z hľadiska premlčania, pretože ak by som opätovne podala žalobu o nahradenie vyhlásenia vôle, nemožno zo strany žalovaného vylúčiť námietku premlčania, čo výrazne zvyšuje škodlivé následky zastavenia konania.“*

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že po prerušení konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 17 C 453/2015 ju jej právny zástupca „Advokátska kancelária [REDACTED]“

... ubezpečoval, že pokiaľ žalovaný tvrdí, že chce rokovať a dohodnúť sa mimosúdne, nie je potrebné z našej strany vykonať žiadne kroky. Pretože nie som právnik a mala som kvalifikovaného právneho zástupcu, dôvodne som sa spoliehala na to, že jeho konanie je vedené snahou o dôslednú ochranu mojich práv... Keďže sa tak nestalo a môj právny zástupca návrh na pokračovanie v konaní v súdom určenej lehote nepodal, (čo rozhodne nemožno považovať za dôslednú ochranu mojich práv, a už vôbec nie moje pochybenie) nemôžem byť takýmto nezákonným konaním právneho zástupcu poškodená.“.

Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že pochybenie jej právneho zástupcu oznámila Slovenskej advokátskej komore podaním z 2. októbra 2017, ktorá jej však 13. augusta 2018 oznámila, že revízna komisia Slovenskej advokátskej komory podala disciplinárnej komisii návrh na začatie disciplinárneho konania proti [REDAKOVANÉ].

Podľa sťažovateľky nemožno § 163 ods. 2 vety druhej CSP vykladať tak, že všeobecný súd „je povinný konanie zastaviť aj v prípade ak z prejavov účastníka v konaní jasne vyplýva, že chce aby súd vo veci meritórne rozhodol, avšak pre ním nezavinenu chybu návrh na pokračovanie v konaní nebol podaný“.

Najvyšší súd odmietnutím dovolania podľa sťažovateľky uprednostnil svojvoľný výklad príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku v rozpore s čl. 3 ods. 1 CSP, a vôbec sa nezaoberal podstatnými dôvodmi, pre ktoré bolo dovolanie podané.

Sťažovateľka napáda aj výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o náhrade trov konania, ktorého odôvodnenie považuje za absolútne nedostatočné. K tomuto uvádza, že ak okresný súd a krajský súd nerozhodovali v jej veci meritórne, „nemožno hovoriť o tom, že som žalobu podala nedôvodne a nebyť porušenia mojich ústavných práv, nemusela som sa domáhať ochrany na najvyššom súde. Moja zodpovednosť a procesné zavinenie na výsledku konania preto nie je daná.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného

práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie a zároveň jej prizná úhradu trov konania v sume 390,50 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Po preskúmaní sťažnosti a príloh k nej priložených ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k sťažnosti nebolo priložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky advokátom v konaní pred ústavným súdom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Napriek uvedenému nedostatku (premietnutému aj do záhlavia tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd vecne preskúmal sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, sústred'ujúc sa na posúdenie, či jej sťažnosť nemožno označiť ako zjavne neopodstatnenú. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, pričom sa sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľky, ktorou argumentovala, že v jej prípade bolo dovolanie prípustné z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP. Za nesprávny procesný postup znemožňujúci sťažovateľke uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, považovala sťažovateľka postup všeobecných súdov, ktoré prerušené konanie vo veci ňou podanej žaloby zastavili po uplynutí určenej lehoty pre procesnú pasivitu sporových strán.

Z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku obsahujúcich právnu úpravu prerušenia konania vyplýva obligatórna povinnosť všeobecného súdu konanie prerušiť v prípade, že to zhodne navrhnú strany sporu (§ 163 ods. 1 CSP). Ak je konanie prerušené, všeobecný súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie

v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví (§ 163 ods. 2 CSP).

Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je totiž v zásade otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Pri preskúvaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd vychádzal rovnako zo svojej ustálenej judikatúry, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov (ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti), t. j. vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ani súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových záverov a na skutkových záveroch založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu teda nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené

alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, *Recueil* III/1997).

Uplatňujúc uvedené východiská, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a v tejto súvislosti sa zaoberal tou jeho časťou, v ktorej sa najvyšší súd vysporiadaval s námietkou sťažovateľky o tom, že krajský súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to v dôsledku nesprávneho postupu všeobecného súdu vyúsťujúceho do záveru o zastavení konania pre procesnú pasivitu sporových strán po uplynutí zákonom ustanovenej doby.

V podstatnej časti napadnutého uznesenia najvyšší súd k údajnej vade zmätočnosti, ktorá zaťažovala podľa sťažovateľky uznesenie krajského súdu z 28. septembra 2017 o zastavení konania, uviedol:

„Z... ustanovenia § 163 C. s. p. vyplýva, že spočívanie konania je možné vyvolať aktivitou sporových strán, ktoré dajú najavo, že zatiaľ nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní. Ak strany sporu navrhnú odročenie pojednávania z dôvodu, že majú snahu o mimosúdne riešenie sporu, súd bez ďalšieho konanie preruší a stranám sporu poskytne lehotu najmenej tri mesiace. Ak sa stranám nepodari spor mimosúdne vyriešiť je nevyhnuté, aby niektorá z nich v šesťmesačnej lehote od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, urobila dispozičný úkon na pokračovanie v konaní. Uvedený postup vyplýva z Civilného sporového poriadku, ktorý v prípade prerušenia konania podľa § 163 ods. 1 C. s. p., neumožňuje aplikovať § 165 ods. 1 C. s. p. o možnosti súdu pokračovať v konaní aj bez návrhu.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne konanie prerušil podľa § 163 ods. 1 C. s. p., pretože strany sporu zhodne navrhli odročiť pojednávanie v súvislosti s možnosťou mimosúdneho vyriešenia sporu. Stranám sporu bol v odôvodnení rozhodnutia daný do pozornosti aj § 163 ods. 2 C. s. p. upravujúci následky nepodania návrhu na pokračovanie v konaní. Z dôvodu, že k mimosúdnemu vyriešeniu sporu nedošlo, bolo povinnosťou žalobkyne, ak mala záujem, aby konanie pokračovalo, pred uplynutím šesťmesačnej lehoty urobiť dispozičný úkon na pokračovanie v konaní. Neobstojí preto argumentácia žalobkyne, že procesnú aktivitu v tomto smere mal uskutočniť sám súd prvej inštancie, pretože súd má takúto povinnosť len v konaniach prerušených podľa § 162 C. s. p. a § 164 C. s. p. V konaniach prerušených podľa § 163 C. s. p. je ich pokračovanie, ako už bolo uvedené vyššie, viazané na dispozičný úkon strany sporu, ktorý ale v preskúmvanej veci žalobkyňa (a ani žalovaný) v zákonom stanovenej lehote neurobila. Súd prvej inštancie nemal preto inú možnosť, než v zmysle § 163 ods. 2 C. s. p. konanie zastaviť. Ak tak súd prvej inštancie rozhodol a odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, nejde o postup, ktorý by bol v rozpore s kogentným procesným ustanovením a teda o postup, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Žalobkyňa preto nedôvodne namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.“

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) výslovne umožňuje (umožňoval), preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Berúc do úvahy citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že právne závery, ku ktorým v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky o (ne)prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd dospel, nemožno považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne. Najvyšší súd zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu dovolania sťažovateľky ako procesne neprípustného podľa § 447 písm. c) CSP. Ústavný súd za týchto okolností nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, v ktorom najvyšší súd ako dovolací súd v postupe vo veci sťažovateľky konajúcich súdov nižšieho stupňa nevzhladol procesný postup, ktorým by došlo k odmietnutiu spravodlivosti, keďže obligatórnou povinnosťou vo veci sťažovateľky konajúcich všeobecných súdov bolo pre procesnú pasivitu strán sporu konanie zastaviť, je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Ustanovenie § 163 ods. 1 CSP upravujúce procesnú situáciu prerušenia konania, ako aj ustanovenie § 163 ods. 2 CSP upravujúce procesnú situáciu pokračovania v prerušenom konaní sú ovládané dispozičným princípom. Znamená to, že tak pre

rozhodnutie o prerušení konania, ako aj pre rozhodnutie o pokračovaní v prerušenom konaní sa vyžaduje úkon (podanie návrhu) zo strany oboch, resp. jednej zo strán sporu. Nevyužitie možnosti „oživiť“ spočívajúce konanie stranou sporu podaním adresovaným príslušnému všeobecného súdu spĺňajúcim tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku je nevyhnutne spojené s pre ňu negatívnymi dôsledkami ako s nemožnosťou navrhovať svedkov a dôkazy, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom či podávať opravné prostriedky. V konečnom dôsledku sťažovateľka bola o týchto pre ňu negatívnych dôsledkoch nepodania návrhu na pokračovanie v spočívajúcom konaní poučená v rozhodnutí všeobecného súdu o prerušení konania. Aj z uvedeného dôvodu jej argumentácia preto neobstojí.

Nedostatok procesnej aktivity strany sporu nemožno práve v dôsledku dispozičného princípu, ktorý ovláda nielen začatie konania, ale aj procesnú situáciu pokračovania v konaní, ktoré bolo prerušené na základe zhodného návrhu strán sporu, nahrádzať aktivitou samotného všeobecného súdu.

Pokiaľ sťažovateľka v tejto súvislosti argumentuje, že nemôže byť poškodená na svojich právach konaním jej právneho zástupcu, ktorý nepodal návrh na pokračovanie v konaní, ústavný súd zdôrazňuje, že procesno-právna úprava nedáva všeobecnému súdu pri rozhodovaní o zastavení konania podľa § 163 ods. 2 druhej vety CSP priestor pre skúmanie zavinenia a možnosť zohľadnenia prípadného zanedbania povinností advokátom pri plnení jeho úloh. Uvedené však nevyklučuje uplatnenie prípadnej zodpovednosti advokáta za škodu, ktorá vznikla klientovi v súvislosti s výkonom advokácie podľa § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

Z uvedených dôvodov je z ústavného hľadiska akceptovateľný záver najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu o tom, že neexistujú vady zmätočnosti v postupe (vo veci sťažovateľky konajúcich) všeobecných súdov, ktoré po naplnení podmienok ustanovených v hypotéze príslušnej právnej normy konanie v dôsledku absencie relevantného úkonu

niektorej zo strán konania, obsahom ktorého by bol prejav vôle pokračovať v prerušenom konaní, konanie zastavili.

Sťažovateľka napáda aj výrok napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o náhrade trov konania a dôvodí, že keďže v jej veci konajúce všeobecné súdy nerozhodovali meritórne, nie je daná jej zodpovednosť a rovnako ani procesné zavinenie na výsledku konania.

Z relevantnej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd aplikáciou § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, že žalovanému úspešnému v dovolacom konaní priznal plnú náhradu trov konania, a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť ju.

Podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku (§ 255 ods. 1 CSP) sa obdobne ako podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku náhrada trov konania riadi zásadou úspechu, t. j. strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. V súlade s § 453 ods. 1 CSP sa touto zásadou riadi aj rozhodovanie o náhrade trov dovolacieho konania. Keďže úspech vo veci sa zisťuje porovnaním návrhu na rozhodnutie (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Sťažovateľka sa svojím návrhom (dovolaním) domáhala zrušenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 17 C 453/2015 a uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 Co 295/2017 z 28. septembra 2017, pričom o dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd tak, že mu nevyhovelo a dovolanie odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 447 písm. c) CSP]. Z toho zjavne vyplýva, že sťažovateľka nebola vo veci podaného dovolania úspešná.

Argumentácia sťažovateľky o tom, že nie je daná jej zodpovednosť a rovnako ani jej procesné zavinenie na výsledku konania, z už uvedených dôvodov a priori vylučuje možnosť vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi v sťažnosti uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018